

„Lai tavęs neliūdina, jei esi niekas“

Nesisielok, kad kiti mato tavo klaidas. Skaudinti tau širdį turėtų Dievo įžeidimas ir blogas tavo pavyzdys. Be to, tegu žino, koks esi, ir tegu tave niekina. Lai tavęs neliūdina, jei esi niekas, nes tuomet Jėzus turi tave visko pripildyti. (Kelias, 596)

sausio 20 d.

Pasak evangelisto šv. Jono, Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus – Dievas, Tėvo

prieglobstyje esantis, mums jį
atskleidė, pasirodydamas
nustebusiems žmonėms: iš pradžių
kaip naujagimis Betliejuje; paskui
kaip vaikas, panašus į kitus vaikus;
vėliau šventykloje kaip mąslus
guvaus proto paauglys ir pagaliau
kaip malonus ir patrauklus
Mokytojas, kuris sujaudindavo
entuziastingai Jį lydėjusias minias.

Užtenka kelių įsikūnijusio Dievo
Meilės apraiškų, ir Jo dosnumas
sujaudina mūsų sielą, uždega,
švelniai sužadina mums atgailos
skausmą dėl mūsų elgesio, dažnai
niekingo ir egoistiško. Jėzus Kristus
ryžtasi nusižeminti, kad iš menkystės
iškeltų mus į Dievo vaikų, savo brolių
orumą. Priešingai, ir tu, ir aš dažnai
bei paikai didžiuojamės iš jo gautais
gabumais ir talentais, paverčiame
juos pjedestalu, kad išaukštintume
save virš kitų, tarsi nuopelnas dėl
kokių nors sąlygiškai tobulų darbų
priklausytų išskirtinai mums: Ir ką gi

turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko didžiuojiesi, lyg nebūtum gavęs?

Kai pagalvojame apie visišką Dievo pasiaukojimą ir savęs atsižadėjimą – kalbu, norėdamas skatinti, kad kiekvienas iš mūsų tai apmąstytų, atsižvelgdamas ir į save, išpuikėlio tuštybė, pasipūtimas atrodo baisi nuodėmė, nes toks žmogus – priešingybė Jėzui Kristui, kuris savo elgesiu parodė mums pavyzdį. Ramiai pagalvokite: Jis, būdamas Dievas, nusizemino. Žmogus, apdujęs iš puikybės, bet kokia kaina siekia būti išaukštintas ir nenori pripažinti esąs sukurtas iš prasto molio. (Dievo bičiuliai, 111-112)